

Runojen lainaukset ovat sieltä täältä ulkomaisista blogeista poimittuja irrallisia sanoja / lauseita. Olen kääntänyt blogien tekstit ensin googlekääntäjän avulla ja poiminut sitten tarkoitukseen sopivat irrationaaliset tekstit, jotka muodostavat päiväkirjamaisen vuoropuhelun tekstin kertojaminän kanssa. Olen tehnyt tästä sarjasta sekä suomalaisen että englanniksi googlekäännetyyn version. Eräänä tarkoituksena oli tutkia koneen avulla käännetyyn kielen irrationaalisuutta ja järjettömyyttä. Tämä on sarjan ensimmäinen runo.

sade kaataa itseään havaintojärjestelmiimme

Jossakin universumeissa vesikourut laulavat,
kun sade kaataa itseään havaintojärjestelmiimme.

- Olen nyt tässä: paikka ja aika tuntematon, vyöhyke epämääräinen.
Kerron tarinaa en itsestäni, ehkä sateesta,
ja siitä, kuinka se lopultakin on kuin sinertävää valoa,
kaikenläpäisevä hengitystä.

Kello on 9.02 aamupäivällä, päänsärky uinailee hermoratojeni alla
vaanien jokaista kadunylitystä, mutta en anna sille tilaisuutta,
en nyt, sillä tämän vyöhykkeen kätköissä on jotakin joka
odottaa vain löytymistään.

MUISTIINPANO nro 1

"Hänen kaljuuntunut kihara pää piipahti ulos laskimot kaikkialla."

Kirjoitan ylös vain oleellisen, en sitä, mitä tahdon tietää vain sen, mikä
jää kysymyksiksi.

*"Myös kauempana olisi suukko."
"Hän kääntyi ja kuiskasi osaksi liikenteen"*

Lumoudun, ajelehdin ylös alas tällä vyöhykkeellä kuin vailla suuntaa ja kuitenkin
tietoisena siitä, miten kihelmöinti aina alkaa luiden alta.

"ohut edessään sävyjä juuttunut sen alkuun."

Tämä huikaiseva näky:
tuntematon syntymässä oleva musta-aukko ja sen takana
uusien tähtien laajeneva kaikkeus. Kello on 9.14. Hetki sitten en
tiennyt, mitä kirjoittaa, nyt kaikki on uutta. Olit arvoitus.
Olet edelleen, mitä syvemmälle pääsen, sitä enemmän.

*"Munivat on vesikouru vieressä"
"Vanha kirjoittaa ylöspäin,"*

Niin tietenkin; kaikki kasvaa ylöspäin: avaruus, myös vesikourut, jotka kätkevät sisäänsä uudet planeetat: sammalta ja puiden alkuja, sitkeää vihreää, silmuja, jotka voittavat meidän solumme elämään tarrautumisessa.

Olet minun pelastusrenkaani. Kello on 9.20.

*"He huusivat - outoa horjuvaa"
"antaa sormella ja päätti sitten"*

Mitä me teemme, kun sormet loppuvat, kun ne eivät riitä,
kun kaikki on enemmän kuin mitä sormipupilleihimme mahtuu.
Tämä ei ole kysymys, keskustelen kanssasi ajelehtimalla tällä vyöhykkeellä
ja aika katoaa. Kello on 9.23.

"Poika tiesi, että runous oli, että yö."

Olet kiteyttänyt kaiken tähän: yö: runous: runous: yö: jatkumo valoa kohti
alati laajeneva kaikkeus, mielensisäiset universumimme vuotavine
vesikouruineen. Tämä on vasta ensimmäistä muistiinpanoa.

*"Pieni ovikello soi,"
"hänen takkinsa taskussa kääritään kudosta."*

Meidän taskumme ovat tehtaita. Ne ovat omia valtakuntiaan: korvia ja silmiä.
Kaatopaikkoja: heräämöjä: synnytyslaitoksia.

"Musiikki aloitettiin toisessa päässä rakennusta"

Kirjoitan sen marginaaliin, toisin päin, mutta tämä kone ei ymmärrä sitä.
Koneet eivät ole inhimillisiä. Ne eivät ymmärrä merkitysten pieniä
vivahteita, sävyerojen tärkeyttä. (En ole pitkään aikaan ollut näin
innostunut mistään. Kello on 9.34.)

*"Hänen silmänsä sai hermostunut ja tanssivat ympärillä."
"Vesi oli nyt koko hänen paitansa ja hänen hiuksensa."*

Alkumeri. Merien meri. Vesikourujen kihelmöivä lotina. Onko rakastumisen
hetki sellainen? Vesikourujen kihelmöivä lotina. Kaikkiällä vettä: vettä, vettä.

*"Linnut, kuten sanat viiva"
"Viime kädessä on piste."
"Hän ei ole enää sanoja."
"Vain ihminen."*

Olla käsiä, jalkoja, huulia, silmiä, mieltä ja sormenpäitä, aina nälkäisiä sormenpäitä, janoavia sormia, iholta valoa. Olla ihminen.

"Missä on mieltäsi?"

"Tämä neljäs iho näytti"

Tämä vyöhyke jatkuu pitkälle. Se on päättymätön. Se saa minut kirjoittamaan uudella tavalla. Herätä vuodenaikojen jälkeen. Herätä. Kello on 9.44.

"A kasvot."

Sinulla ei ole kasvoja. En ole nähnyt niitä. Olen nähnyt vain tämän vyöhykkeen. En kasvoja, enkä tiedä tahdonko edes pyrkiä kasvoillesi. Tahdon vain kirjoittaa, ajelehtia, purjehtia tällä vyöhykkeellä, jossa ei ole aikaa.

"Hän puhui, mitä hän kirjoitti. Mitä hän kirjoitti tuli todellinen."

"Hän vaipui lepotilaan ja haaveili loput"

Haaveilla: olla kuten puut tai pilvet. Purjehtia pois ja takaisin, joustaa tuulesta. Haaveilla.

"Hän heräsi aikana kuvan"

"Raja - purjehtii läpi"

"kuten koiran korvat, vain suurempia ja tulevat ulos hänen harteillaan"

Vyöhyke jatkuu toiseen ulottuvuuteen.

Tämä on ensimmäinen muistiinpanoni sinusta.

Ajelehdin. Kirjoitan. Kello on 9.52 . Jossakin universumeissa vesikourut laulavat, kun sade kaataa itseään havaintojärjestelmiimme.

rain poured himself havaintojärjestelmiimme

gutters are singing in one of universes,
when the rain poured himself havaintojärjestelmiimme.

- I am now in the place and date unknown, indeterminate zone.
I'll tell a story about myself, maybe rain,
and how it finally has the bluish light,
all permeable breathing.

Is at 9.02 in the morning, headache uinailee hermoratojeni below

vaanien every street crossing, but I do not give it the opportunity, I am now, because this zone is one of the cupboard in which expect only to find you.

NOTES No. 1

"His kaljuuntunut curly head popped out of the veins all over."

I write up only the essential, I do what I want to know just what remains a question.

*"The further away would be a kiss."
"He turned and whispered into the traffic"*

Lumoudun, drifted up and down in this zone as free of direction and yet knowing how to always start tingling around the bones.

"thin face stuck to the top Shades."

This breathtaking sight:
unknown to the emerging black-hole and behind it
new stars in an expanding universe. Time is 9.14. A moment ago I
did not know what to write, now everything is new. You were a mystery.
You are still, the deeper I get, the more.

*"Laying is next to the gutter"
"The old write-up,"*

So, of course, all growing up: the space, including the gutters, that hide
breathes new planets: moss and tree shots, tough green,
buds, which we will win solumme life tarrautumisessa.

You are my rescue renkaani. Time is 9.20.

*"They cried out - odd faltering"
"Give the finger, and then decided to"*

What do we do when run out of fingers when they are not sufficient,
after all, is more than what sormipupilleihimme fit.
This is not an issue to discuss with you drifting through this zone
and time is lost. Time is 9.23.

"The Boy knew that poetry was that night."

You summarized our all to this: night: poetry: poetry: night: the continuum towards the light
ever-expanding universe, the mind within the universe Leaking
guttering. This is only the first note.

*"A little bell rings,"
"In his coat pocket wrapped in a tissue."*

Our pockets are the factories. They have their own valtakuntiaan: ears and eyes.
Landfills: the recovery room: the maternity ward.

"The music started in the other end of the building"

Write it in the margin, the other way around, but this machine does not understand it.
Machines are not human. They do not understand the meanings of small
nuances, tone of the differences in importance. (I have not been so for a long time
enthusiastic about anything. Time is 9.34.)

*"His eyes got nervous and danced around."
"The water was now all over his shirt and his hair."*

Initial Sea. The marine sea. Gutters kihelmöivä squelch. Is rakastumisen
such a moment? Gutters kihelmöivä squelch. All over water: water, water.

*"birds, such as the words of a line"
"Ultimately, there is a point."
"He is no longer words."
"Only a human being."*

To be the hands, feet, lips, eyes, mind and fingertips, always hungry for the fingertips,
hungry for your fingers, the light from the skin. Be a man.

*"Where is your mind?"
"This fourth skin looked"*

This zone persists far. It is endless. It makes me
write a new way. Wake up after the season.
Wake up. Time is 9.44.

"A Face."

You do not have faces. I have not seen them. I have only seen in this zone.
I do not face, and I do not know tahdonko even try to face. I just want to
write, swim, sail in this zone, which does not have the time.

*"He talked about what he wrote. What he wrote was true. "
"He fell into a sleep and dreamed the rest"*

Dream: to be like the trees or the clouds. To fly out and back,
flexible in the wind. Dream.

"He woke up during the picture"

"Raja - flying through"

"As the dog's ears, only bigger and more comes out of his shoulders"

Zone be extended to another dimension.

This is the first of my notes about you.

Drifted. I write. Time is 9.52. Gutters are singing in one of universes,
when the rain poured himself havaintojärjestelmimme.